

Ministeriet 13 Millioner til ved Siden af den midlertidige, saa bliver det ogsaa efter min Mening en for urimelig Tingsbekommen. Jeg skal forbeholde mig min Stilling med Hensyn til Behandlingen af Tillægsbevillingsloven, dens eventuelle Indhold osv., jeg udtaler mig kun i ren Almindelighed. Gaar man hen og gjør dette, vilde det ligesom i 1877 blive for meget af det Gode, en Præmie, som Regjeringen ikke har forjent, ikke just ligeoverfor Provisoriet af 12te April, skjøndt det jo følger Ministeriet i alle dets Dage, ialtsald som et Spørgelse, men for Regjeringens Foraars- og Sommerpolitik. Det var Hovedsynspunktet med Hensyn til min Sammenligning af Folkethingets Stilling ligeoverfor Regjeringen. Regjeringen kunde jo ellers sige: Der er ganske vist mange Uansælgeligheder og Ubehageligheder, og man er endnu ikke kommen saa vidt, at man med samme rolige Samvittighed gaar til at bruge bevilgede som ubevilgede Penge — det kan være, at vi ere paa Vej til det; og naar det rinder op, finder Folk maasse, at det er en livsalig konstitutionel Tilstand, men endnu er man neppe kommen saa vidt — men det, som Thingene engang have været enige om, dengang man strebes, det kunne vi være sikke paa, at vi kunne faae glat igjennem, hvad vi end bedrive i Mellemtiden, og ved at udfætte Sagen, løbe vi saa kun Risiko for vore Stridspunkter. Det er imidlertid muligt, naar Maanederne gaa, og Forholdene forandre sig lidt, naar Thingene komme i en lidt anden Stilling til hinanden, at vi saa paa den ene eller anden Maade faae dem til at glide ned med, saa tabe vi intet Væsentligt ved at strides med Folkethinget, vi faae alligevel paa Bevillingsomraadet, saa paa den ene, saa paa den anden Maade det, vi ville, en Del taget paa Efterbevilling, en Del paa Tillægsbevilling, og Alt det, som Thingene vare enige om, og som man kunde opnaa uden Strid, det siger man „Ja“ til, og muligt faar man noget Mere. Denne Praxis skulle vi ikke flaa fast, den er overordentlig farlig. Det er derfor, jeg siger, at denne Tillægsbevillingslov er farlig. Det maa komme dertil, at en Regjering, der, saaledes som denne har gjort, i Foraaret uden fjerneste politisk Grund og Nødvendighed kaster Landet ind i saa bevægede Tilstande, som et Par kort efter hinanden følgende Dødsninger medføre, og som desuagtet gjentagne Gange sætter sig mod Folkethingets Botum og den rigeligste Finantslov, der nogensinde er bleven givet — jeg siger, at vi maa komme dertil, at en Regjering, inden den gaar ind paa en saadan Affære, maa sige sig selv: Vi have Folkethingets Botum for, at man ikke taaler dette ustraffet. Man har ikke Folkethingets Botum for, at man gjentagen vil finde sig i at bevilge, hvad man under helt andre Forudsætninger vilde have bevilget for at faae en Finantslov paa

ordinær, konstitutionel Maade; men naar vi yppe Strid og vrage det, man gjentagne Gange tilbyder for at undgaa Strid, saa kunne vi ikke vente de Bevillinger paany, som vi have brugt. Det maa vi nødvendig komme til, og Hensynet dertil maa have Indflydelse paa Thingets Behandling af det Lovforslag, her er fremkommet. Jeg er overbevist om, at saa vidt er det ærede Medlem fra Stege og jeg enige, og hvilken Form der skal findes for denne Ansøelse, ville vi vist let blive enige om. Jeg har nemlig følt mig opfordret til at udtale dette, for at det ikke skulde forstaaes, som om jeg under den nuværende Situation vilde rippe op i de Stridigheder, som med god Grund maatte fremkomme paa Grund af Forholdene for nogle Aar siden. Der er ingen Anledning eller Opfordring til at forbyde sig i Fortiden i den Forstand eller i Noget som helst, der er specielt og underordnet i Forhold til den foreliggende Situation. Den foreliggende Situation er klar, og jeg skulde haabe, at vi Alle maatte faae en stærkere og klarere Følelse deraf, og jeg tror, at den høitærede Conseilspræsident ved sine Ord idag har hjulpet os yderligere i den Retning. Jeg siger: Den nuværende Situation er klar; alle grundlovstro Mænd paa Døkket! Her er ikke Spørgsmaal om personlige Meningsforskjelligheder eller personlig Velvillie eller Uvillie gjensidig mod dem, der have været at tage mod Kaldet til at staa i Brechen for Folkets Rettigheder. Her er Spørgsmaal om, hvorvidt vi kunne Ryg mod Ryg værne den grundlovmæssige Frihed, der er Folket givet, og bidrage til at føre de forrige Tilstande tilbage, da vi trods et Vensire og Spire, der ofte kunde staa skarpt mod hinanden, dog albrig kæmpede om, hvor Grundlovens Grændse begyndte, og hvor den slap op, fordi man derom var enig. Indtil den nuværende Conseilspræsident traadte til Boret, tør jeg sige, var enhver Regjering, ethvert Parti, der havde nogen Indflydelse i Rigsdagens Thing, og dengang ogsaa Universitetet — paa en enkelt Undtagelse nær maasse, med Hensyn til Forlængelsen af den midlertidige Finantslov af 1873 — enige om Grundlovens Grændse, enige om at anviise den Kreds, hvor det var berettiget at staa, og Grændsen for, hvor Enhver kunde neblægge sine Vaaben, fordi han kom udenfor Grændsen. Det er kun ved den høitærede Conseilspræsidents Politik, at man har faaet dette provisoriske Uvæsen ind i vort Samfund, der med sine Tilbøieligheder, Vaner og Ultraer maasse er gaaet langt ud over de Grændser, som den høitærede Conseilspræsident har tænkt at ville fremkalde ved sit hidfige — det er vel ikke et uparlamentarisk Udtryk — Skridt af 12te April 1877. Det turde vel være tilløbt at sige, at selv Mænd, der have været med til at synge (Udbrud) — det er ikke det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen), jeg mente, jeg beder om Forlæbelse —